

сганъ се струпали и сполучили да обградятъ изморената дружина. На 18-и юлий станала най-страшната битка. Юнацитѣ не искали да чуятъ за предаване, както ги канили турцитѣ. Хаджи Димитъръ съ вѣрна пушка въ ржѣ повалялъ, като снопе, всички врагове, които се мѣрнѣли предъ окото му. Когато турцитѣ стигнали до самия него, той извадилъ ножа и покосявалъ всички, докато най-сетне, раненъ на три мѣста, падналъ изтощенъ мъртавъ на земята.

Съ тази славна смъртъ Хаджи Димитъръ и другаритѣ му запечатаха горещата си любовъ къмъ отечеството.

На Бузлуджа е издигнато едно малко паметниче, което показва свещеното мѣсто, гдето сливенскиятъ войвода е сложилъ кости.

На Илинденъ всѣка година при това паметниче се събира съборъ и народътъ прави поменъ за убититѣ.

За този славенъ и геройски подвигъ на Хаджи Димитра, съгражданитѣ му въ Сливенъ издигатъ величественъ паметникъ, за който споменахме по-горе.

Ала освенъ Х. Димитъръ, сливенци иматъ и други двама бележити борци. Единиятъ е *Панайотъ Хитовъ*, за когото казахме нѣщо по-горе. Той е билъ учителъ по хайдутството на Хаджи Димитра, но можалъ винаги да се запази отъ турски куршумъ, та дочека освободението и се порадва на нова България.

Последнитѣ си години престарѣлиятъ войвода съ голѣмитѣ мустаци прекара въ градъ Русе, гдето и почина презъ февруарий 1818 година, 78 годишенъ старецъ.

Трети войвода и храбъръ синъ, сливенци иматъ въ лицето на *Георги Икономовъ*, роденъ презъ 1848 година. Баща му билъ изселникъ съ другитѣ сливенци въ Влашко презъ 1830 г. Заселилъ се въ градъ Пloeщъ и станалъ свещеникъ да служи на преселницитѣ българи. Презъ 1837 година настѣпила между сливенци голѣма тѣжа за Родината. Разкажали се мнозина, домиляло имъ за